

den ærede 1ste Landssthingsmand for 10de Kredts (Lüttichau), idet han henvisste til de mange frugtbare Aar, Bondestanden skulde have havt. Jeg skal kun bringe ham tilbage til Aaret 1850; hvorledes stod det dengang til med Bondestanden? — Da kostede en Td. Byg ikke mere end 15—16 Mk. og en Td. Rug 17—18 Mk.; det var idetmindste de Priser, jeg solgte til, og jeg troer de vare de høieste, der vare at faae. Nu er der vel i de senere Aaringer traadt noget bedre Conjuncturer frem, men under Krigen troer jeg man skal lade det staae uimodsagt, at Landmanden i Almindelighed var den, der led under Trykket, og naar han har lidt Tryk i de Aaringer, saa burde der vel ogsaa nu i disse Aaringer gøres Noget for at hjælpe lidt paa ham igjen. — Det blev af den ærede Landssthingsmand tilvenstre (Drejer) yttret, som det forekommer mig, at jeg skulde have villet modsætte mig Loven, — nei, aldeles ikke! Det har slet ikke været min Mening, jeg har tværtimod udtrykkelig erklæret, at jeg vil stemme for Lovforslaget, men derimod ikke for noget af Uendringsforslagene. At jeg vil stemme for Lovforslaget er alene, fordi jeg frygter for, at der kunde indtræde en eller anden Crisis inden Lovens Vedtagelse, saa at Embedsmændene kunde faae mindre, end man virkelig vil undede dem. Naar jeg stod her alene for at give Embedsmændene en Godtgjørelse eller et Tilslæg af min egen Lomme, saa skulde jeg vissefelig bidrage min Skjærv saa fuldt som nogen Anden; men, naar det tillige derved kommer an paa at tage sine Medborgeres Lærv i Betragtning, og det er det, jeg har for Øie, saa stiller Sagen sig anderledes. — Der blev af et æret Medlem, som sidder ligeoverfor mig, nemlig den 6te Landssthingsmand for 9de Kredts (Bergsøe), yttret, at enhver Borger i Staten maa svare Skat, men, da det ikke er blevet mig oplyst, hvormeget en Embedsmand, der har indtil 1000 Rbd. i Gage, svarer i Skat, saa turde jeg maaffee bede den ærede Landssthingsmand oplyse mig derom, da det er Noget, hvorom jeg rigtignok kan trænge til Oplysning. Forøvrigt kan jeg i det Væsentlige slutte og henholde mig til, hvad der er yttret af den sidste ærede Taler, da det gaaer i samme Retning, som jeg tidligere selv har yttret.

Besværlig: Jeg skulde ikke have taget Ordet i denne Sag, hvis der ikke var faldet nogle Uttringer fra den ærede 1ste Landssthingsmand for 10de Valgkreds (Lüttichau), hvilke jeg, uagtet der allerede derimod er gjort Indsigelse, dog ikke kan lade gaae aldeles uimodsagt hen. Den ærede Landssthingsmand yttrede, at han ønskede at kunne gaae langt videre end det stillede Uendringsforslag. Ja, jeg troer, at det er et Ønske, som vistnok deles af alle Medlemmer; men det er just det Uheldige, at vi ikke sidde her for at følge vore Ønsker, men for at følge den kolde, roligt beregnende Fornuft, der skal afgjøre, hvorledes Statens Stilling er, og om dens Finantser ere istand til at bære Udgifterne. Deri troer jeg, at Ulykken ved Forhandlingen af Sager som denne netop ligger. Man kan ikke følge det, man selv ønsker, men der er ganske andre Hensyn, som man bør tage. Den ærede Landssthingsmand yttrede ogsaa, at han ikke havde ventet, at man vilde gøre Indsigelse mod det forlangte Tilslæg paa Grund af de Skattepligtiges mindre gode Kaar. Jeg skal i saa Henseende gøre opmærksom paa, at jeg ikke seer nogen Forskjel mellem det Argument, som man hørte hentet fra de Skattepligtiges mindre gode Kaar, og den meget ærede Finantsministers Uttring om, at han ikke troer, at man bør gaae videre. Thi naar den meget ærede Finantsminister yttret: „Jeg troer ikke, at jeg kan anbefale Forsamlingen at gaae videre i den Understøttelse, der er foreslaaet til Embedsmændene“, hvad er det saa den meget ærede Finantsminister har for Øie? Det er de Skattepligtige, de Skattepligtiges Tilstand, for hvilke man ikke kan forøge Skatterne for at komme de ringere lønnede Embedsmænd til Hjælp. Derfor troer jeg altsaa, at der i Grunden ingen Forskjel er. Den meget ærede Finantsminister opfatter Sagen i sin Heelhed, han tager Hensyn til alle Skattepligtiges Stilling, til alle de Indtagter, som kunne staffles tilveie for Staten, og efter det Overblik, han har dannet sig deraf er det, han fremsætter den Bemærkning: Jeg kan ikke tilraade Forsamlingen at gaae videre med Hensyn til det foreslaaede Rønningstillæg. Den samme ærede Rigsdagsmand gjorde opmærksom paa, at han